

V praktickém postupu, jak uchopit svoji identitu, jsme mluvili zaprvé o **POZNÁNÍ PRAVDY**; o poznání **intelektuálním**, tedy že z Božího slova vím, co je pravda, a kromě toho o poznání i ve formě **zkušenosti**, že tu poznanou pravdu mám s Ježíšem otestovanou.

Druhému kroku při uchopení naší identity říkám

B) PŘIJETÍ PRAVDY.

Nemyslím pouhý souhlas: „Jo, asi to tak nějak je...“ Hlavně tady vidím **ROZHODNUTÍ**. „Ježíši, přijímám tvoji záchranu, tvoje odpuštění, **přijímám taky tvoji vládu ve svém životě a spolu s tím přijímám i tvoje zmocnění, k čemukoli mě povoláš.**“

Před časem jsem si dělal malou biblickou studii pozoruhodného tématu **„Říkejte a neříkejte“**. Prátelům v Římě apoštol Pavel píše (Římanům 10:9–10): **„Vyznáš–li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš–li ve svém srdci, že Ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří ke spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.“** Tvoje vnitřní **rozhodnutí** přijmout Ježíše se podle apoštola Pavla musí projevit také slovy – vyznáním, a potom i činy – poslušností.

Říkejte a neříkejte... Pán Ježíš naléhá na zástup svých posluchačů (Matouš 6:31):

*„Nepropadněte starostem a **neříkejte**: Co budeme jíst...?“* Poslouchám, co **říkají** různí křesťané a v duchu se ptám: „O čem to přemýšlíš? **Kam to zaměřuješ svoji pozornost?**“ Stálým opakováním negativních pocitů, strachů a katastrofických scénářů sami v sobě nastavujeme vlastně očekávání těch záporných věcí. Své vlastní myslí tak dáváme „instrukce“, čeho se má obávat, i když nic nenastalo a možná ani nenastane! Některé výroky, co věřící lidé o sobě říkají, bych nazval přímo „kletbami“, které si sami udělují! Rozuměj prosím správně, nejde mi o malování scény narůžovo. Někdy věci nejdou a občas jsou i hodně zlé. Kladu si ale otázku, co s těmi negativy děláme? Hledáme řešení, poučení? Nebo způsob, jak jimi projít, jak je snášet, případně jak se jim vyhnout? A nebo svými myšlenkami a prohlášeními sami sebe i druhé kolem jen oslabujeme? Například, když si v hlavě fixujeme **dábelství klam, že Ježíšovo povolání je ve skutečnosti nere realizovatelné...!**

Říkejte a neříkejte... Čím sytíš svoji mysl? **Kam zaměřuješ svoji pozornost?** Jsi-li Boží dítě a služebník živého Ježíše – Pána vesmíru, pak můžeš být i **nejistý, slabý, nezkušený** a nevím jaký. Tvoje poznání živého Ježíše a hlavně **Tvoje vnitřní přijetí Jeho velikosti se ale stane kotvou tvou duše bez ohledu na úspěch či nezdar!** Víš, hrdinové nejsou ti, kdo se nebojí a kterým jde všechno snadno. Hrdiny jsou lidé, kteří dělají správná rozhodnutí, i když se bojí a když věci neumí!

„*Nepropadněte starostem a **neříkejte**: Co budeme jíst?*“ učí nás Pán Ježíš. (Matouš 6:31)

Rozhodni se tedy a NEŘÍKEJ strachy, jaké v sobě „cítíš“, ani jaké špatné zkušenosti jsi slyšel od druhých. Namísto toho sám sobě i Pánu Ježíši **hlasitě ŘÍKEJ**, co je pravda podle reality Božího slova. Tu pravdu přijmi – svým rozhodnutím, Pánu Ježíši za ni často a nahlas děkuj.

Občas slýchám **modlitby, které bych označil za špatné.** „Pane, prosím, uschopte mě konat Tvoji vůli...“ Máš-li Ježíše, jsi uschoptěn! Namísto toho řekni: „Pane Ježíši, děkuji Ti, že mi dáváš sílu a schopnosti pro všechno, k čemu mě posíláš.“

Já vím, že tenhle proces přijetí pravdy vůbec není jednoduchý; ale mákni na tom, prosím...:

a) Rozhodnutí v srdci

Zvážil jsem dostupná fakta a rozhodl jsem se!

b) Vyhlásování ústy

Když své dívce řekneš „Chci si Tě vzít za manželku. Co ty na to?“ Něco se při tom prohlášení stane i v tobě samém!

Své duchovní rozhodnutí nahlas „vyznávej“ Pánu Ježíši a něco se v Tobě odehraje. Řekni na příklad: „Pane Ježíši, oddávám Ti svůj život a jdu konat, k čemu mě povoláváš.“

c) Poslušnost v činech

Co jsem vyhlásil ústy, usiluji opravdu uskutečňovat.

d) Sdílení partákovi / partákům

Parták mi moje rozhodnutí dosvědčuje a podle potřeby i **připomíná a povzbuzuje mě**

k praktické realizaci v běžných situacích života...

Děkuji Ti, Pane Ježíši, že ses pevně rozhodl přijít za námi, přestože náš hřích v Tobě vyvolával velmi negativní emoce...